

Arrest

nr. 288 280 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : E.

voornaam : R.

geboortedatum : xxxx

geboorteplaats : Edo State

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/01/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een zus in Frankrijk verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde buikpijn te hebben en pijn te hebben aan de linkerschouder. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tót overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria. Zij werd geboren op 28 januari 1990 te Edo State. Zij groeide aldaar op, samen met haar ouders, broers en zussen. Zij genoot onderwijs en ging naar het middelbaar en kon tevens haar hogere studies aanvatten (polytechnische school, fysica en chemie). Verzoekster diende Nigeria evenwel te verlaten in de maand juni 2016. Verzoekster reisde via verschillende Europese landen. Zij verbleef tevens geruime tijd in Frankrijk, alwaar zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekster kwam vervolgens naar België toe. Zij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 3 december 2019.

Zij verblijft sindsdien onafgebroken in België en is hier geïntegreerd. Zij kan niet terugkeren naar Nigeria en diende hierom tevens een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 2 november 2022 (stuk 3).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, in het bijzonder met de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie hieronder).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nigeria. Door verzoekster werd op 2 november 2022 hierom een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (stuk 3). Deze aanvraag is nog steeds in behandeling, zonder dat een beslissing werd genomen over deze aanvraag.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf heeft verzoekster verschillende argumenten aangehaald waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Nigeria. Zij onderbouwde deze argumentatie ook met verschillende stukken, zoals temeer blijkt uit de inventaris bij de aanvraag tot machtiging van verblijf (stuk 3). Zij wijst daarbij op verschillende getuigenverklaringen en elementen waaruit haar integratie en werkbereidheid blijkt.

Zonder een oordeel te vellen over deze aanvraag en derhalve zonder rekening te houden met de aangevoerde elementen door de verzoekende partij in deze aanvraag, wordt door verweerder aan verzoekster een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten (een terugkeerverplichting). Het oordeel van de gemachtigde is, in het licht van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, dan ook onvolledig en onzorgvuldig.

Het komt aan verweerder immers toe om met deze aangevoerde (en onderbouwde) elementen rekening te houden, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Dit is in casu niet gebeurd. Nergens komt de aanvraag tot machtiging van verblijf of de aldaar aangehaalde elementen ter sprake in de bestreden beslissing en de belangenafweging die werd uitgevoerd door verweerder.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In louter ondergeschikte orde, wijst verzoekster op haar persoonlijke situatie zoals die ook door haar werd aangehaald in de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (stuk 3). Zij verwijst hiertoe tevens naar de stukken die zij heeft toegevoegd aan deze aanvraag, zoals verschillende getuigenverklaringen en documenten in verband met haar integratie en werkbereidheid.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria. Zij werd geboren op 28 januari 1990 te Edo State. Zij groeide aldaar op, samen met haar ouders, broers en zussen. Zij genoot onderwijs en ging naar het middelbaar en kon tevens haar hogere studies aanvatten (polytechnische school, fysica en chemie).

Verzoekster diende Nigeria evenwel te verlaten in de maand juni 2016.

Verzoekster reisde via verschillende Europese landen. Zij verbleef tevens geruime tijd in Frankrijk, alwaar zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekster kwam vervolgens naar België toe.

Zij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 24 januari 2020. Verzoekster verblijft sindsdien onafgebroken in België.

De verzoekende partij werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 mei 2022 van 9u40 tot 13u17. Het persoonlijk onderhoud werd in het Engels gevoerd.

Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd op 8 september 2022 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd. Door verzoekster werd beroep aangetekend tegen deze beslissing. Deze procedure is momenteel nog hangende. Door dit lopend verzoek tot internationale bescherming, kan verzoekster België niet verlaten en kan hij evenmin terugkeren naar Nigeria.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de redenen die hiertoe werden aangehaald in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, in het bijzonder de problemen die zij had met Bright (haar ex-partner).

Verzoekster benadrukt tevens de lange duurtijd van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming, hetgeen reeds dateert van 24 januari 2020.

Verzoekster heeft geen binding meer met Nigeria sinds haar vertrek in maart 2018.

Verzoekster diende Nigeria te verlaten in de maand juni 2016. Sindsdien keerde zij niet meer terug. Door de langdurige afwezigheid van verzoekster uit Nigeria is haar sociaal en familiaal netwerk verwaterd. Zij kan thans geen beroep meer doen op haar netwerk om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoekster heeft sinds haar aankomst in België haar leven uitgebouwd. De persoonlijke situatie van verzoekster, in het bijzonder haar binding met België en de afwezigheid van een band met Nigeria, vormen een buitengewone omstandigheid. Verzoekster heeft geen binding met haar land van herkomst. Daarentegen gaf zij haar leven volledig vorm in België. Dit gedeelte van het leven van verzoekster primeert.

Verzoekster is zelfstandig. Zij heeft een eigen appartement en zij is werkzaam. Dit benadrukt het engagement van verzoekster. Zij integreerde zich ook, onder door het volgen van Nederlandse lessen en door het werk dat zij uitvoert. Verzoekster is betrokken in de gemeenschap waartoe zij behoort. Verzoekster verwijst hiervoor naar de documenten die zij heeft toegevoegd aan haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het is om bovenvermelde redenen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk, om terug te keren naar Nigeria om aldaar de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, terwijl verweerder een beslissing neemt tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder met deze elementen rekening te houden.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Verzoekster stelt dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende op 24 januari 2020, dat dit verzoek werd geweigerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) bij beslissing van 8 september 2022 en dat het door haar ingediende beroep tegen deze beslissing nog hangende is. Door dit lopend verzoek om internationale bescherming kan zij niet terugkeren naar Nigeria.

Verzoekster heeft het verkeerd voor. Het beroep tegen de beslissing van 8 september 2022 van de CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 283 132 van 13 januari 2023, waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In de bestreden beslissing wordt overigens naar deze uitspraak verwezen. Dit middelonderdeel mist dus feitelijke grondslag. In die optiek kan verzoekster overigens ook niet zonder meer beweren dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria.

Verzoekster betoogt verder in essentie dat niet blijkt dat op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu zij een aanvraag had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die nog steeds in behandeling is. In die aanvraag, zo stelt zij, had zij verschillende argumenten aangehaald waarom het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Nigeria, en had zij deze onderbouwd met verschillende stukken. Hiermee werd geen rekening gehouden, aldus verzoekster.

In eerste instantie wijst de Raad erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel

wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626), tenminste voor zover rekening wordt gehouden met de individuele situatie van de betrokkene in het licht van de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van diezelfde wet. Het komt dus aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit niet het geval is.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich niet beroept op een “van de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” waarnaar wordt verwezen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Wél voert zij een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd over al deze elementen. Verzoekster laat deze beoordeling ongemoeid en onderneemt geen enkele poging om aan te tonen dat ze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Verder toont zij niet aan op welke gronden de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening zou moeten houden met andere elementen die zij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben opgeworpen -zij benadrukt verschillende getuigenverklaringen en haar integratie en werkbereidheid- en die het naar haar mening bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Het komt niet aan de Raad toe om haar middelen verder in te vullen of uit te breiden.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS